

Primula's : dichtproeven

<https://hdl.handle.net/1874/235710>

PRIMULA'S.

DICHTPROEVEN

VAN DEN STUDENT

PRATO,

*Dr. H. Weyberg
Consul van Leen te
Cordova (Nacht Republiek)*

DEVENTER,

J. DE LANGE.

1871.

De tyd en heeft noyt weghgenomen

So blinckt hun deugt voor iedereen.

Den naam en 't overschot der vromen

Want nadat zy zijn overlēn

BIBLIOTHEEK UNIVERSITEIT UTRECHT

3055 754 4

v. 2

PRIMULA'S.

Bull 2 P. 2

PRIMULA'S.

DICHTPROEVEN

VAN DEN STUDENT

PRATO.

DEVENTER,

J. DE LANGE.

1871.

L. S.

*Of deze eerstelingen zullen gevolgd worden door
andere dichtten, zal grootendeels afhangen van het
oordeel en den raad der recensenten.*

HAARL. Oct. 1869.

PRATO.

MIJN WENSCH.

'k Wil werken — denken, flink en vrij,
Want — zonder dat is 't leven niemendal;
'k Wil lievend leven, stil en blij,
Want — liefde kroont het al.

'k Wil kranzen vlechten om mijn haard
Van vrienden vol vernuft en geest,
Zoo wordt mijn huis een bloemengard,
Elke avond wordt een feest.

'k Wil hebben éénen boezemvrind,
Die 't ernstig met mij meent,
Die, lach ik, vroolijk is gezind,
Die, ween ik, medeweent.

Een smaaklijk maal en zoete kout
Zij elken dag mijn deel;
Waar d'eenvoud zijnen zetel houdt,
Daar is de eisch niet veel.

De nacht geef mij een kalme rust,
Een altijd lieve bruid,
Die 's morgens vaak mij wakker kust,
En 't oog mij kussend sluit.

Zegt, vrienden! is voor zulk een leven
Wel honderd jaar te lang? —
Wordt eenmaal Guna mij gegeven,
Vervuld is heel mijn zang.

1867. (Gedeeltelijk gedachten van BÜRGER.)

K U S J E N S.

Wel weet ik mij een krans te winden
 Uit bloemen door mij zelf geplukt,
Wel ook het juiste woord te vinden,
 't Zij ik bedroefd ben of verrukt.

Zoo lang ik heer ben van mijn zinnen,
 Zoo lang ik weet wat mij vermaakt,
Daalt hemeltaal mij 't harte binnen,
 Heeft nooit mijn tong den dienst gestaakt.

Maar in den heil'gen gloed van kusjens,
 Die hemelgave van het lot,
Als ik voldoe mijn hartelustjens
 Aan 't zaligst en het grootst genot;

Dan falen aan mijn lied de tonen,
Gelijk den nachtegaal de slag;
Wijl wel de mensch het hoogste schoone
Genieten, maar niet zingen mag.

Wie kan de heldre zonne malen
In vollen gloed, bij middaglicht?
Wie kan haar zien met hare stralen
Van aangezicht tot aangezicht?

1866.

(Naar F. BODENSTEDT.)

LENTE-MORGENLIED.

't Is morgen, 't is morgen,
De zonne weer stijgt,
En Zephyr, de zwoele,
Nog zachtekens hijgt.
't Is morgen, 't is morgen,
Mijn liedeken stijgt,
Geen stemme, geen luite
Is er, die zwijgt.
Uit boomen en plassen
Welt vroolijk gejoel;
De lucht, die ik adem,
Is geurig en koel.
't Is morgen, 't is morgen,
Als paar'len glanzen
De dauwige dropkens,
In geurige kranzen.

't Is morgen, 't is lente,
't Is leven, dat 'k voel
Doorstroomen mijn ad'ren;
Een zalig gevoel!
't Is lente daar buiten,
't Is lent' ook hier binnen,
Vol lente en levensgloed
Zijn mijne zinnen.
De zonne schijnt buiten,
Maar ook in mijn hart,
Het tintelt van vreugde,
Het weet van geen smart.

1866.

VERLANGEN NAAR VERVLOGEN DAGEN.

Gekomen is de Meye,
En struiken en boomen bloên,
Omglandsde wolkenrijen
Langs 's hemels tent zich spoên.

De nachtegalen zingen
In 't frisch gekleurd plantsoen;
De witte lamm'ren springen
In 't malsch en jeugdig groen.

Ik kan noch zingen, noch springen,
Gewond lig ik in 't gras;
'k Zie gindsche heuvelklingen,
'k Wensch droomend wêer, wat was.

1867.

(Naar H. HEINE.)

ONBESTEMD VERLANGEN.

Ik min eene bloeme, toch weet ik niet welke,
Dat doet mij smart.
Ik tuur in aller bloemen kelke,
En zoek een hart.

De bloemen geuren in schemerschijne,
De nachtegaal slaat:
Ik zoek een hart dat, gloënd als 't mijne,
Mijn harte verstaat.

De nachtegaal slaat, en vol smarte
Begrijp ik zijn zang;
Ons beiden is 't zoo vreemd in 't harte,
Zoo naar en bang.

LEVENSVREUGD.

Mijn brood is 't brood der bloeiende aarde,
Mijn brood is weelde en overvloed,
De bloesems van mijn lentegaarde,
De frissche lucht, die sterkt en voedt.

DE GENEESTER.

AAN MIJNE VRIENDINNEN.

Bloemen, meisjes, lustwaranden,
Vog'lenzang en zoet gekweel
Blijv', zelfs aan de verste stranden,
Overal mijn zalig deel.

Bloemen om mijn hoed te tooyen,
En mijn knoopsgat te voorzien,
Kleuren om mij heen te strooyen,
En mij geuren aan te bién.

Meisjens om bij 't uchtendblozen
Mêe te stoeyen door het veld,
Koontjens met een tint van rozen,
Oogjens daar een gloed uit welt.

Lustwaranden om te leven
Altijd vroolijk, altijd blij;
Donkre, lommerrijke dreven,
Vol van kleur en poëzij.

Vog'lenzang uit duizend kelen,
Smeltend tot één harmony
Met het fluistren der abeelen,
Langs de blonde duinenrij.

Zoet gekweel en rozenlippen
Om, terwijl men rust in 't gras,
Suikre kusjens van te nippen,
Half verscholen in 't gewas.

Zegt mij, wat ontbreekt aan 't leven
Om te zijn het zaligst goed,
Als de gōn zōo alles geven,
In den rijksten overvloed.

1868.

P A N P H I L I E.

De vlinder op de roos verliefd,
Omladdert haar duizendmaal;
Hem zelf echter omfladdert wêer
Een minnende zonnestraal.

Wie is de liefste van de roos?
Zou hij ook » nachtegaal'' heeten?
Of is 't de zwijgende avondstar?
O! kon ik dat toch weten.

Ik ken der rooze liefste niet;
Vlinder, roos en zonnestraal!
Ik min u echter al te zaâm,
Avondster en nachtegaal!

1867.

(Naar H. HEINE.)

MEELIED EENS BEDRUKTEN.

Weinig heb ik ondervonden
Van den lieven lentetijd,
Al die vreugd en lieflijkheid
Heeft tot mij geen weg gevonden.
Ach! wat doet een hart daarbij,
Dat zich zoo verslagen voelt,
Nu gevoel ik eerst de Mei,
Nu de storm in 't bloempjen woelt.

1866.

(Naar L. UHLAND.)

M I J N L I E D.

Zing ik een lied, dan huppelt blij
De rij der jonge schoonen,
Want parelen gesnoerd aan zij
Zijn mijner woorden toonen.

Ook geuren walmen uit mijn lied,
Als Eden's hof slechts baarde,
En als mij thans dees bloemkrans biedt
Die mij mijn meisjes gaarde.

Verbaas u niet, dat mijne mond
Slechts rept van schoone dingen;
O! laat de wijsheid hier in bond
Met jong'lingsdwaasheid zingen.

Weet gij wie mij die wijsheid gaf?
 Zij kwam uit goede oorden,
 Ik las z' uit hare oogten af
 En hulde ze in woorden.

Geen wonder, dat zoo weeldevol
 U klinken mijne zangen,
 Dat toch, waardoor mijn lied zoo zwol,
 Is 't vuur van schoone wangen.

De schoonen zijn, Dshemschid (*) gelijk,
 Een bron van openbaring,
 Die mij ontsluit een tooverrijk
 Van wijsheid en ervaring.

En zegt, wéerklinkt niet mijn gezang
 Van wondervolle toonen,
 En is niet van mijn lied de gang
 Licht als de gang der schoonen?

1866.

(Naar F. BODENSTEDT.)

(*) De naam van eenen beker op welks bodem alle geheimen der aarde geopenbaard waren, aldus genaamd naar een oud-persische koning Dshem.

HET BESLUIT.

Zij komt langs deze stille dreven,
Ik waag het nu met koenen moed.
Wat! — zou ik beven voor het meisje,
Dat niemand eenig leed ooit doet?

Elk een toch groet haar even gaarne;
Ik ga voorbij, en waag het nooit
Één blik slechts aan die bloem te wijden,
Die zich als voor mijn voet ontplooit.

De bloemen, die naar u zich buigen,
De vogels met hun feestgevang,
Zij durven liefde u verklaren,
Waarom is 't mij alleen zoo bang?

'k Heb wel in lange winternachten
Der starren mijnen nood geklaagd,
Maar jegens u, dat schoon gesternte,
Heb ik geen enkel woord gewaagd.

Hier onder 't groen zet ik mij neder,
Hier komt zij dagelijks voorbij;
Dan wil ik spreken of ik droome,
Als ging zij blozend aan mijn zij.

Ik zal — maar, wacht! — wie nadert ginder?
Zij komt! zij komt! — waar berg ik mij!?
Ik zal mij tussehen 't hout verschuilen,
Dan gaat zij strijklings mij voorbij.

1864.

(Naar L. UHLAND.)

LIEFDEKLACHT.

Toen ik laatst bij Salamanca
Vroeg in eenen lusthof was,
En bij 't slaan der nachtegalen
Vlijtig in Homerus las;
» Hoe in slutt'rende gewaden
Helena ter tinne klom,
En zóo glansrijk zich vertoonde
Aan heel 't senatorendom,
Dat verstaanbaar deze en gene
Bromde in zijnen grijzen baard —
» Zulk een vrouw is schaars t' aanschouwen,
» Zij is vast van goden aard'' —
En daarin mij gansch verdiepte,
Wist ik niet wat mij geviel;
Door de bladen voer een windje,
Dat mij doordrong tot de ziel.

Aan mijn zijde, uit een venster,
Welk een wonder zag ik! — Ja! —
Daar in schitt'rende gewaden
Stond een vrouw als Helena:
En een grijsaard aan haar zijde
Met zoo'n schrikk'lijk norsch gelaat,
Dat men zweren zou hij ware
Een van Trojens hoogen raad.
Doch ik zelf was een Acheër,
Die nu sedert dezen dag
Voor diezelfde schoone villa
Als een tweede Troje lag,
Om het onverbloemd te zeggen:
Vele zomerweken lang
Ging ik daarheen elken avond
Met een luite en met zang;
Klaagde op velerhande wijze,
Hoe mijn hart van liefde blonk,
Tot op 't laatst uit 't hooge venster
Een zoet antwoord nederklonk.
Zulk een spel met woord en toonen
Speelden wij een half jaar,
En ook dit werd niet verhinderd

Wijl de oude een doove waar,
Stond hij al eens op van 't leger,
Slaaploos, ijverzuchtig bang,
Dan toch bleef hem ons gekeuvel
Ongehoord als geestenzang.
Eenmaal, ach! — De nacht was buijg,
Starloos, donker als het graf. —
Daalde op het gewone teeken
Niet een antwoord tot mij af.
Slechts een oud en tand'loos vrouwtjen
Werd door mijne stem ontwaakt,
Slechts het oude vrouwtjen Echo
Had mijn klachten nagemaakt.
Mijne schoone was verdwenen,
Leeg de kamer, leeg de zaal,
Leeg de bloemenrijke lusthof,
Woest was om mij berg en daal.
Ach! en nooit heb ik hervonden
Haar verblijf, noch haren stand,
Wijl zij, beiden te verzwijgen
Eenmaal zwoer met mond en hand.
Toen besloot ik haar te zoeken,
Hier en elders, op haar tocht;

Den Homerus liet ik liggen,
Nu ik, als Ulysses, zocht.
'k Nam de luite tot gezelle,
En voor ied'ren zomerhof,
En voor ieder tralievenster
Zing ik liedjens tot haar lof.
'k Zing in steê en veld het liedjen,
Dat, in Salamanca's daal,
'k Iederen avond heb gezongen,
Mijner liefste tot signaal.
Maar, helaas! 't verlangde antwoord
Klinkt niet weder tot mij neer,
En het oude vrouwtjen Echo
Bauwt mij na slechts, keer op keer.

1865.

(Naar L. UHLAND.)

ONBEZORGDHEID.

Vul de bekers nu met wijn,
Sier de zalen nu met rozen,
Laat ons lustig minnekozen,
Tusschen rozen, onder wijn.
Gesierd met eene rozenkroon,
Versmaden wij zelfs Gyges' troon.

Het heden is ons,
wat vreezen wij toch,

Het heden is ons,
wij hebben het nog.

Behand'len wij het heden wel,
't Verlaat ons wis dan minder snel.
Verban, verban dan werk en zorgen,
Want den Goón behoort het morgen!

AAN POLYGRAPHICUS.

Mijn vriend, 'k sta vaak verbaasd van al uw pennevruchten,
'k Bewonder dag aan dag uw productieven geest,
Maar wat mij echter ras verval van kracht doet duchten,
Is — dat uw akker nooit goed is bemest geweest.

1867.

A A N N. N.

Met uwe donkre oogjens
Ziet gij zoo lief mij an,
En 't wordt zoo vreemd mij te moede,
Dat ik niet zingen kan.

Uw lieve donkre oogjens
Gedenk ik vaak met smart,
En een zee van droeve gedachten
Golft dan wild door mijn hart.

(Naar H. HEINE.)

LEVENSWIJSHEID.

Niet steeds het meest ervaren is
Hij die het oudst in jaren is,
En die het meest geleden heeft
Niet steeds de beste zeden heeft.

1866.

(Naar F. BODENSTEDT.)

WAHLVERWANDTSCHAFT.

Vergeefs zal eene ruwe hand
Steeds naar het schoone grijpen:
Men kan den eenen diamant
Slechts met den andren slijpen.

1866.

(Naar F. BODENSTEDT.)

VIOOLTJENS (*).

Viooltjens met uw paersche kleuren,
Uw blaadjens zachter dan fluweel,
Die 's zomers steeds uw frissche geuren
Verspreidt door struiken en struweel.

Ik heb u lief mijn kleene bloemen,
Zoo vaak geplukt in Holland's tuin,
Uw eenvoud zal ik eeuwig roemen,
Veel liever dan des ceders kruin.

'k Zag in uw kelk vaak traantjens glanzen
Van pas gevallen morgendauw
En 't zachtste mos uw voet omkranzen,
Of Chloë zelf daar rusten wou.

(*) Ik heb hier 't oog op de welriekende boschviooltjens, *Viola
adorata* L.

't Zij ik u zag vóór 't avondduister,
Als gloeiend goud in 't westen glom,
Of als bij volle middaggluister
Geen koeltjen ruischte van rondsom,

Uw needrigheid was vrij van zorgen
Voor windvlaag en voor zonnebrand;
Gans veilig stondt g' in 't bosch verborgen
In stille schauw, in 't lauwe zand.

Wel gieten vaak de zonnestralen
Een lichtgloed in uw goudgeel hart,
Maar het verzegend middagpralen
Veroorzaakt u nooit felle smart.

Wanneer een knaap met ruwe hand
Naar bloemen zoekt en wild ze plukt,
Dan wordt door uw verscholen stand
Uw bloem niet van haar steel gerukt.

De avondbloem met geele kleuren,
De klaproos met haar hellen gloed,
De muurbloem met haar zoete geuren
Zijn tooisels voor een mannenhoed.

't Violtjen heeft daartoe geen waarde,
Dat wacht een teedre vrouwenhand,
Die 't zachtkens opneemt van de aarde
En 't op een maagdenboezem plant.

Violtjens! met uw gouden harten
Ik heb u altijd lief gehad;
O! strooit, bij vreugden en bij smarten
Uw geuren op mijn levenspad.

IN HET ALBUM DER VERLOOFDE
VAN EEN MIJNER VRIENDEN.

Wanneer ons jeugdig hoofd van dichterweelde dronken,
Het leven overpeinst of in de toekomst dringt,
Is 't alles vaak azuur, bespat met gouden vonken,
Dees aard een bloemendal, waar 't voglenheir steeds zingt.
't Is zoet en zalig, ja, dien droom der jeugd te droomen,
Als zelfs de wolk der smart nog purpren randen draagt,
Als zinkend d' avondzon nog gloed spreidt op de stroomen
En uchtendgloor ons lokt zoo vaak het oosten daagt.
Zoolang een lentezon nog gloeit in 't jolig harte,
Den bloemhof onzer ziel met frische tinten tooit,
Zoolang ook wordt door ons den bittren kelk der smarte
Nog niet gekend of wel met bloemen overstrooid.

Maar ach, kort is die droom van 't jong en dartel leven,
Verdoofd dra is die gloed, die, in het hart ontstaan,
Hel fonklend stralen schiet op menschen en op dreven,
Gelijk een kunstvuur glanst, maar ras ook is vergaan.
Daarom gelukkig hij, die bij dat lente-pralen
Een tweede vindt, die deelt in zijnen jonglingsdroom,
Die met hem, arm in arm, wil door dees lusthof dwalen,
Meê spelevaren wil op 's warelds gulden stroom.

Maar dubbel zalig, ja, wanneer bij 't zegend branden
Van 's levens middagzon, bij voor- en tegenspoed,
Als 't vuur der passie taant, staâg inniger die banden
Zijn saamgesnoerd en steeds wordt warmer het gemoed;
Dan wordt van 's dichters woord de waarheid ondervonden:
Hij is de fiere eik, die staat door eigen kracht,
Zij, als de klimop, heeft zich om zijn stam gewonden
En heeft door haar gevoel zijn trots en ernst verzacht (*).

(*) Zie: TEN KATE, de Schepping, p. 168

Driewerf gelukkig zij aan wie het is gegeven,
Te toeven bij elkaâr tot aan hun wintertijd,
Die, als zij bloem voor bloem voor hunnen voet zien sneven,
Zien hoe de najaarszon haar vâle verwen spreidt,
Toch nauwer zijn vereend dan door het jeugdig vuur,
Dan nimmermeer naar half verwelkte bloesems grijpen,
Maar zalig met elkaâr, in 's levens avonduur,
Met een blijmoedig oog de vruchten kalm zien rijpen.

—

Geen rozig inkarnaat,
Geplengd op een gelaat,
Uit lelieblaân geweven;
Geen volle lokkenpracht,
Geen oog, dat licht bij nacht,
Geen vormen hoe vol leven;
Geen rijen elpenbeen,
Geen hand, hoe fijn en klein,
Geen stand, hoe hoog verheven;
Geen gloeiend lipkoraal,
Geen stemme van metaal
Ooit dit geluk kan geven.

Geen leest, hoe fier en slank,
Geen halsjen, donzig blank,
Geen boezem van albast,
Geen grieksch profiel of neus,
Geen voetjen, dat, naar keus,
Elk poppeschoentjen past;
Geen schatten en geen goud,
Geen mond, die nectar dauwt,
Waar lachjens steeds om zweven; —
Ja, kon men heel dien schat
Van schoon, te saam gevat,
Aan ééne schoone geven,
Dan waar misschien zulk een Pandoor
Een bloem gelijk, die met Auroor
Ontluikt, om ook met haar te sneven.
Want ook de schoonste roos verbloeit,
Het lelie-blanke vel verschroeit,
En rimpelt met de jaren;
Een enkele bloem slechts tart den tijd
En kan haar geur en sierlijkheid
Voortdurend frisch bewaren.
Die bloemen, die niet welken,
Maar uit wier schoone kelken

Staag opstijgt nectardauw,
 Zijn eenvoud en zachtaardigheid,
 Verbonden met bescheidenheid,
 Ware liefde, inn'ge trouw.

—

» Vrij sta de eik voor stormen pal
 En heff' zijn kruin omhoog,
 't Violtjen bloeit in 't luwe dal
 En wacht een zoekend oog.» (*)

—

Zoo dacht ook Gustaaf en hij zocht
 En vond te Overschie
 Het meisje, sinds aan hem verknocht,
 De lieve deerne, die

—

.

(*) Met eenige variatie naar een vers van Staring.

Reeds vele maanden , jaren lang
Hem snoert aan hare zij ,
Die met *hem* voor geen ontij bang ,
Voorthuppelt rijk en blij.

Bij *haar* vond *hij* die deugdenkroon ,
Veel lauwerkranzen waard ,
En kreeg nog ruimschoots ook zijn loon .
Van 't schoone dezer aard.

Een oog van 't helderst hemelsblauw ,
Een mondjen met ivoor ,
Fen meiroos , bloeiend in de schauw
Der blonde haar-trezoor.

Ook zij , zij zocht geen leeuwenbaard ,
Geen knevels van een span ,
Geen helzwart oog , voor niets vervaard .
Dat tijgers temmen kan.

Zij zocht een helder, kalm gemoed,
Een niet zwaartillend hoofd,
En deeg'lijkheid en mannenmoed,
Die door niets wordt gedooft.

Zij zocht, als een germaansche vrouw,
Geen hoofsche courtoisie,
Maar huis'lijkheid en duitsche trouw,
Die bron van poëzie.

Geen pralerij of fransche chique,
Maar wakkre levenslust,
Die met wat scherts en met muziek
De zorg in slape sust.

Zij zochten bei en ieder vond
In d'ander 't geen hij zocht,
En Amor op dienzelfden stond
Eén band om beiden vlocht.

Een ieder toch, die wat hij zoekt
 Zichzelven is bewust,
 Kan zeker zijn — zoo staat geboekt —
 Te vinden 't geen hem lust.

En daarom dan, — opdat mijn lied
 nu sluite met een wensch,
 En wijl ik zie dat u 't geluk,
 het reinste voor den mensch,
 Het dubbel en driedubbel heil,
 in d'aanvang reeds genoemd,
 Dat door zoo menig dichter reeds
 als 't hoogste werd geroemd,
 Is weggelegd, — zoo wensch ik u
 te blijven bij elkaâr,
 Totdat uw schedel draagt den tooi,
 den tooi van 't zilver haar.

1869.

A A N N. N.

Inque puellari corpus candore ruborem
Traxerat; haud aliter, quam cum supra atria velum
Candida purpureum simulatas inficit umbras.

OVIDIUS, METAM. X. 594.

Waar 't mij vergund een enkel tuiltjen
te zaam'len in mijn dichterhof,
Ik zong dan wis een snedig liedjen,
dat overvloeide van uw lof,
Maar 'k kan zoo slecht een kransjen garen
van bloempjens in mijn hof geplukt,
Zoo zelden juiste woorden vinden,
wanneer uw beeld mijn ziel verrukt.
't Was steeds bij d'aanblik van uw vormen
bij 't stralen van uw geestvol oog,
Of lavagloed mijn stem deed smoren
en plots mijn hart gans overtoog.
Zoo zingt ook Philomeel in 't duister,
als hij zijn popjen niet ontwaart,

't Is alles jeugd en kracht en schoonheid,
 wat gij ons te aanschouwen geeft;
't Is of in u tot één versmolten,
 het grieksch godinnenheir herleeft.

Maar, zacht! mijn lier, staak uw gezangen,
Gij werpt door uw verliefd gekweel
Een purpren gloed op schoone wangen,
Een loon uw zwakke klank te eël.

O! moog het lot mij weldra geven,
Een stand en aanzien, rang en eer,
Ik leg het al met heilig beven
Dan smeekend aan uw voeten neêr.

MIJN PORTRET.

Ik droomde vaak in vroeger dagen
Van roem en aanzien, invloed, macht,
En 'k wenschte op een zegenwagen
Mij zelve ten triomf gebracht.

Ik droomde dan hoe elk mij eeren
En mij zijn hulde brengen zou;
Hoe stijgend in de gloriespheeren
'k Toch aller dienaar blijven wou.

Mij dacht dan zou in meen'ge kamer
Mijn beeltnis prijken aan den wand,
Een denkbeeld voor mij aangenamer
Dan schatten van het ooster-strand.

Ik zag de stift der lithographen
Reeds golvend voortgaan op den steen,
Of wel de kunst der photographen
Ontwerpen mijn portret, niet kleen.

Ja, 'k zag mijn beeltnis reeds omgeven
Door ebbenhouten, gulden lijst,
Mijn naam op veler lippen zweven,
En 'k hoor hoe men mijn werken prijst.

Maar nu 'k heb ingezien, hoe ook dit streven
Slechts 't toppunt is der ijdelheid,
En roem de spil niet is van 't leven,
Maar liefde, recht en deeglijkheid.

Nu wensch ik nimmermeer mijn beeltuis
Te zien aan veler kamerwand;
Geen lijst, hoe fraai, heeft meer beteeknis,
Geen hulde van het gansche land.

Die beeltenis moog steeds mij resten,
Die 'k zie in haar zoo lieflijk oog;
Die lijst, de schoonste en de beste,
Die 'k van haar handjens vormen moog.

1869.

AAN MIJNE VRIENDEN.

I.

Mijn zoetste feest — het *was* steeds waar de vrienden
Te samen zijn bij scherts en kloeke taal,
Waar warme vriendschap steeds de harten mogt verbinden,
Bij 't fonklen van den wijn in rein kristallen schaal;
Waar menigmaal, bij 't ruischen van de snaren,
Wij met een fieren eed en forschen keeleklank
Beloofden dat, trots moeiten en gevaren,
Wij handlen zouden vrij en frank.
Wij strijden zouden voor het recht des onderdrukten,
De waarheid in ons schild, de liefde in ons hart,
Dat, wie er immer ook voor geld en eere bukten,
Elk onzer logen, lafheid tart.
Ja; dikwijls nog herdenk ik aan die dagen,
Die dagen zoo vol vuur en opgewondenheid,
Toen d' een den ander vaak tot ridder heeft geslagen,
Tot veldheer aangesteld, in onzen edlen strijd.

En zij zijn niet vergeefs, al die onstuim'ge uren,
Die uren vol genot en vol geestdriftigheid,
De vrucht uit hen ontstaan zal d' eeuwigheid verduren,
Zij leiden eenmaal ons ter ware onsterfelijkheid.
Uit hen nog put de man, bij 't loeijen der orkanen
Op 's levens wereldzee, wanneer zijn hulk schier breekt,
De kracht om door de golf een heilweg zich te banen,
Terwijl hij op 't gebroed der ploerten zich dan wreekt. —
Gezegend blijven, ja, zooveel herinneringen
Van wetenschap en kunst, van vriendschap en van trouw,
Zij zullen dikwijls nog mijn harte binnen dringen,
En 'k zal dan juichen » geen berouw.»
Gij, makkers! vrienden, bondgenooten,
Gij, strijders voor dezelfde zaak,
Gij allen, die zoo onverdroten,
Wat laag is steldet aan de kaak,
Ik min u nog, ik blijf u minnen,
En eeuwig aan ons vaan getrouw,
Beloof en zweer ik, bij mijn zinnen,
Aan 't ware schoone trouw en houw.
Wij hebben nooit onz' eer gezocht,
Waar zij niet was te vinden,
Wij waren, ja, aan d' aard verknocht

Als ware aardschgezinden,
Wij zuchtten niet om zonde en schuld,
Maar hieven hoog den beker;
Geen plooijer, huichlaar werd geduld,
En wandeu'd vond in ons een wreker.
Wij streden niet voor heiligheid en allerhande deugdijens,
Wèl kaupten wij voor eerlijkheid, oprechtheid en geneugtjens.
Wij waren wel eens woest en druk of dronken,
Maar nooit heeft huichlarij ons in haar kolk gesleept,
Wij lagen nooit in dierlijkheid verzonken,
En hebben steeds met heldenmoed gedweept.
Ja! overal waar wij ook streden,
Daar deden wij 't met klaar vizier,
Welk pad door ons ook werd betreden,
De »vrijheid» stond op onz' banier.
Ver van ons, als een grimmig spooksel,
Een monster, door de hel gebrakt,
Stond kerklijkheid en altaarrooksel.
Hoe ook van spijt de priester blaakt,
Wij lachen met zijn roeste keten,
Waarvan het menschedom lag geklemd,
Hij dwingt niet meer ons vrij geweten:
In vrijheid is ons lied gestemd.

Zij zullen mij, die jeugd'ge uren,
 Een leidstar zijn door 't leven heen,
 'k Zal steeds mijn boot naar „ waarheid " sturen,
 En 'k weet, ik sta dan niet alleen.
 Daar waar 'k bezwijk, zult gij mij schragen,
 Mijn vrienden! met wie 'k heb gedweept,
 't Herdenken aan die blijde dagen
 Geeft kracht, die alles met zich sleept;
 Maar 't feesten in uw blijde rijen,
 Mijn vrienden! neemt eenmaal een end,
 't Zij ras, hetzij in later tijen,
 Eens keert een elk naar eigen tent.
 Maar dan ook zal die warmte nog en gloed,
 Die ons als knapen reeds zoo inniglijk vereende,
 Die liefde tot 't geen waar is, schoon en goed,
 Die aller eigenzucht reeds in de kiem versteende,
 Nog stralen uit ons huis door heel de maatschappij,
 En aan den haard zoowel als in ons ambt'lijk leven
 Voer' rondheid, recht en deugd alleen de heerschappij,
 En 't eenige geluk zal dartlend ons omzweven.

II.

Mijn liefste feest voortaan, is waar twee lieflijke oogen
 Mij warmen door hun stralengloed,

En die van uit hun zwarte wenkbrauwboogen
Mijn hart verrukken steeds en kalmen mijn gemoed.
Mijn zoetste feest is waar heur slanke vormen
Mij zijn een beeld van haren englenaard,
Mij met een vloed van zaligheid bestormen,
Een zegen schier te groot voor de aard.
Mijn zoetste feest is als heur kleene handjen
Mijn hand drukt vol vertrouwlijkheid,
En 'k van heur rozenmond ontvang een pandjen,
Een pand van liefde en hartlijkheid.

1869.

I N H O U D.

	Bladz.
MIJN WENSCH	7.
KUSJENS	9.
LENTE-MORGENLIED	11.
VERLANGEN NAAR VERVLOGEN DAGEN	13.
ONBESTEMD VERLANGEN	14.
LEVENSFREUGD. (<i>Aan mijne vriendinnen.</i>)	15.
PANPHILIE	18.
MEILIED EENS BEDRUKTEN	19.
MIJN LIED	20.
HET BESLUIT	22.
LIEFDEKLACHT	24.
ONBEZORGDHEID	28.
AAN POLYGRAPHICUS	29.
AAN N. N.	30.
LEVENSWIJSHEID	31.

	Bladz .
WAHLVERWANDSCHAFT	32.
VIOOLTJENS	33.
IN HET ALBUM DER VERLOOFDE VAN EEN MIJNER VRIENDEN.	36.
AAN N. N.	44.
MIJN PORTRET	47.
AAN MIJNE VRIENDEN	50.

E R R A T A.

- Bladz. 21. r. 2 v. o. staat: »persische», lees: »persisch».
» 23. r. 2 v. b. staat: »Der». lees: »Den».
» 35. r. 4 v. o. staat: »harten» lees: »harten»

Bij den Uitgever dezes verscheen:

PSEUDO-DEMETRIUS

D R A M A

MET EEN VOORBERICHT VAN

J. H. ANKERSMIT, W.ZN.